

[Justitsministeren.]

myndigheden ind at rejse tiltale i sådan en sag, og så er bestemmelsen jo egentlig formålsløs. Men det skal ikke støde på modstand hos mig, hvis man ønsker at have den som sikkerhed; det vil vi ikke have noget imod. Men vi har ment, at det var rimeligt at rense loven for en bestemmelse, som så åbenbart er uanvendelig, og som ikke vil blive anvendt.

Det har særlig fra hr. Ib Thyregods og hr. Thestrups side været nævnt, om det var muligt at finde et andet kriterium i § 234 i overensstemmelse med den udtalelse, som mindretallet i straffelovrådet, Erik Andersen, har fremført. Hvis det er muligt, er jeg villig til at overveje det; men jeg tror ikke, det er muligt, og jeg har aldrig, selv om jeg nok har hørt mange erklære sig enige med retspræsident Erik Andersen, hørt nogen komme med en virkelig anvendelig formulering.

Å propos formuleringer må jeg nok til fru Else-Merete Ross sige, at når vi bruger udtrykket „utugtig“, skønt det stadig væk erkendes, at det ikke er noget særlig godt kriterium for et strafbart forhold, hænger det sammen med, at det har været brugt så længe, at der på dette udtryk er dannet en retspraksis, som det stadig væk kan være praktisk at have, i hvert fald hvis lovforslaget vedtages i den form, vi har det her. „Utugtig“ er et tilpas elastisk begreb. Man kan nemlig lægge hvad som helst i det til enhver tid, og det vil sige, at man i virkeligheden overlader til domstolen at sige, hvad man må, og hvad man ikke må. Kan man tænke sig en bedre straffebestemmelse — i dette forhold vel at mærke, for i al almindelighed er det ikke ønskeligt? Jeg vil tro, at hr. Thestrup vil synes, at det er virkelig godt og en tillidsadresse til dommerstanden, som jeg går ud fra at han vil modtage med glæde.

Der var et enkelt spørgsmål til. Hr. Diderichsen spurgte, om disse konventioner nu får nogen virkning. Ja, de betyder jo, at disse bestemmelser ikke kan træde i kraft, før konventionerne er opsagt. De kan opsiges med 1 års varsel, og så snart vi får lovforslaget vedtaget — og jeg kan forstå, at der er god vilje til at fremskynde arbejdet med behandlingen — vil vi gå i gang med at sige bestemmelserne op, vi vil spørge udenrigs-

ministeriet, om vi kan få bistand til det, og det er jeg ikke i tvivl om at vi kan.

Hr. Lembourn talte også om begrebet „utugtig“ og sagde, at når det drejede sig om billeder, var det lettere at bedømme den æstetiske værdi; det var et citat fra straffelovrådet. Jeg tror ikke, det er i den forbindelse, man tænker på, at det er lettere at vurdere og bedømme; jeg tror, det skal forstås sådan, at billeders pornografiske egenskaber er lettere at vurdere end skrifers pornografiske egenskaber.

Hr. Lembourn var også inde på spørgsmålet om filmcensur, og det er naturligvis rigtigt, at der er en meget nær forbindelse. Jeg ved, at spørgsmålet om filmcensuren eventuelle bortfald eller begrænsning er til behandling på nordisk plan, og at der også sidder et dansk udvalg. Hvad det ender med, har jeg nok en fornemmelse af, men det er vel for tidligt at tage en drøftelse af det. Spørgsmålet er bare, om biografdirektørerne er interesseret i at få censuren ophævet. Med censuren opnår de nemlig at få en klar vurdering i forvejen af, om den film, de viser, kan passere. Så længe vi har en pornografibestemmelse, risikerer de, hvis vi ingen censur har, at politiet kommer og beslaglægger filmen den dag, der er premiere, hvis den er en overtrædelse af straffeloven, og så sidder de dér med smerten — det er nemlig en dyr spøg. Derfor tror jeg i virkeligheden, at filmsdirektørerne er interesseret i at bevare en eller anden form for censur. Men det er naturligvis rigtigt, at ophæver vi fuldkommen pornografibestemmelsen også for billeder, er vi ude i noget helt andet; men så vil jeg dog gerne bede om, at man overvejer, hvad vi så kan risikere. Jeg har set noget af det, der har været serveret, og det er ærlig talt ikke noget, som jeg synes at vi kan være bekendt at have i vore biografier. Så har hr. Lembourn den tro på det gode i menneskene, at sådan noget bras går folk ikke til, siger han, og bare det var sådan! Salget af pornobilleder og pornolitteratur tyder jo ikke rigtig på det. Men jeg håber da, at det er rigtigt, og jeg håber også, at det, at vi nu ophæver forbuddet mod skriftlig pornografi, vil rense luften ud fra den erfaring, at det, der ikke længere er forbudt, i nogen grad mister interessen.

Jeg skylder hr. Poul Dam at komme med